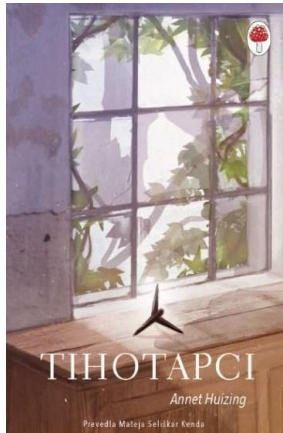

Huizing, Annet: **Tihotapci**.

Prev. Mateja Seliškar Kenda. Hlebce: Zala, 2024), 232 str.

| M – 4. stopnja

| tihotapstvo | skrivnosti | preteklost | družinski odnosi | medosebni odnosi

Odličen roman, ki »se prebere kot po maslu«, kot je rekla moja prijateljica. 😊 Pa ne le zato, ker so možje nekoč tihotapili maslo iz Nizozemske v Belgijo, ampak tudi zaradi številnih skrivnosti Olejevega očeta in deda, ki se razkrivajo po drobcih, potem zaradi zelo posebnih književnih oseb, ki so vsaka po svoje pristne in očarljive, med njimi se razvijajo lepi odnosi, sprejemajo se in si pomagajo. Olejeva prvoosebna pripoved je duhovita in topla ... res je noro simpatičen roman!

Na koncu knjige je še avtoričin dodatek "O punkljih, vranjih krempljih in tihotapljenju masla" in tudi o muzeju tihotapstva Cranendonck v mestecu Budel, ki je menda lučaj od belgijske meje.

Spodbude za branje:

Napis na hrbtni strani je kot nalašč, da nam knjiga kar skoči v roke.

Po branju pa najprej, kakor nas nese ... malo pa tudi takole:

Dogajalni čas je sedanost, skrivnosti pa sežejo v drugo polovico prejšnjega stoletja, ko je cvetelo tihotapljenje masla iz Nizozemske v Belgijo.

Dogajalni prostor je torej Nizozemska, roman se začne v Utrechtu, potem pa se preseli v Orpel v Brabantu; Orpel je izmišljeno ime, če bomo raziskovali na zemljevidu, bomo iskali mesto Budel, to je na jugu Nizozemske, na meji z Belgijo. V preteklosti je bila ta meja – zdaj že vemo, zakaj – pomemben prostor dogajanja.

Pojasnimo, kaj je tihotapljenje in kdaj »cveti«, pojasnimo sinonim švercanje. Kaj je vranji kremplj in kako deluje? (Veliko tega izvemo, ko Ole in Anastazja obiščeta Vaški muzej o tihotapljenju in iz avtoričinega dodatka. Dodan pa je tudi seznam virov za nadaljnje raziskovanje.) So bili prebrisani samo tihotapci? So jih krajevni stražniki in cariniki na meji preganjali? (So včasih z njimi sklenili kakšen skriven dobičkonosen dogovor?)

Glavni junak je najstnik Ole, ki obenem tudi pripoveduje zgodbo. Njegova starša sta ga dobila precej pozno, po letih bi mu bila lahko stara starša. So majhna, precej posebna, zelo ljubeča družinica: očka je že od rojstva brez ene noge (v resnici je ima nekako pol), toda s pomočjo bergel zmore vse; mama pa občasno potrebuje odklop, v romanu je pravzaprav odsotna kar dlje časa, ker je v samoti v Tibetu,

česar Ole ne razume povsem, ampak tisto poletje se mu toliko dogaja, da jo ne pogreša kaj dosti. Dogajanje sproži dedova smrt (bil je očkov oče), ampak do tedaj je veljalo, da Ole nima nobenega deda in babice. Očka podeduje njegovo hišo, zaradi finančne stiske se preselita vanjo ... in na dan prihajajo različne skrivnosti, družinske in krajevne. Katere? Naštevamo in se pogovarjamo.

Pogovorimo se še o nekaterih osebah: Arie, starejši očkov brat, je sicer odrasel, vendar je razvojno na stopnji sedemletnega otroka. Živi v skupnosti, toda pogosto gredo ponj in so zelo ljubeči do njega. (Avtorica lepo predstavi človeka s posebnimi potrebami.) Pomembna Olejeva prijateljica je sošolka Anastazja, tudi ona nova v Olejevi novi šoli, priseljenka iz Poljske, ki ima le mamo in dva strica, vsi skupaj pa živijo v tesni prikolicici. (Avtorica lepo predstavi migrante, njihovo skromno življenje, Anastazjine težave z nizozemščino, sicer pa sodobno in sproščeno »punčo«, ki se ji Ole nikakor ne more upirati.) Še ena sproščena oseba nastopa, namreč keramičarka Pola, ki je očarana nad njihovo staro hišo (... in kaj se nato zgodi?) Še kdo? Nepremičninski agent, itak!! In seveda vaščan Sjef, ki je očkov starosti ... ob njem pridejo na dan najgloblje očkov skrivnosti. Njegova žena Agnes dela odlični domači sladoled in ona je tista, ki ... Oh, tokrat mi nekako ne gredo spodbude, kar vsebino bi pripovedovala, ampak tega se ne sme. (Zakaj ne?)

Ko se z bralci pogovorimo, na kratko povzamemo težko otroštvo Olejevega očka, zaradi česar je Oleju zamolčal svojega očeta oz. njegovega deda. Povejmo tudi, kaj vse je Ole pridobil, česa vsega se je lotil in naučil v stari dedovi hiši.

Kaj smo pričakovali pod naslovom *Tihotapci*, ko romana še nismo poznali? Morda kriminalko? Kaj pa obeta ilustracija na naslovnici? Kako bi roman predstavili v nekaj povedih, da bi tudi namignili tudi malo o vsebini in vzbudili zanimanje pri vrstnikih? Preberimo še enkrat napis na hrbtne strani knjige; se nam zdi v redu?

Nadaljnje spodbude za branje:

V Priporočilnici je predstavljen še en roman avtorice Annet Huizing: Huizing, Annet: **Kako sem po nesreči napisala knjigo**. Prev. Mateja Seliškar Kenda. Hlebce: Zala, 2016, 144 str.

<https://www.bralnaznacka.si/sl/priporocene-knjige/kako-sem-po-nesreci-napisala-knjigo>